

МЕЧЪТ НА АЛБИОН

МАРК ЧАДБОРН

МЕЧЪТ НА
АЛБИОН

Артлайн Студиос
София, 2014

THE SWORD OF ALBION
MARK CHADBOURN
Copyright © Mark Chadbourn 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Марк Чадборн
Мечът на Албион
Артлайн Студиос 2014
Всички права запазени.
Превод: © 2014 Жени Петкова
Редактор: Ина Тодорова
Художник на корицата: Стефан Вълканов
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-010-4

На Елизабет, Бетси, Джо и Ив

*Шпионите са хора със съмнителна репутация,
които правят едно, а говорят друго.*

Мария, кралица на шотландците

ПРОЛОГ

Дълбоко под плавно течащата Темза, от изток, към Лондон бавно напредваше процесия от мъждукащи светлини. Те се движеха така, сякаш бяха погребално шествие, а посоката, която следваха, беше неизменна и целенасочена. В този час след полунощ, проблесналата под черните води призрочна светлина, остана незабелязана от никого другия, освен от двама.

– Там! Какво е това, сър? – под светлината на фенера се забелязваше колко уплашен бе стражът, докато се вираше иззад бойниците на Бялата кула* на тридесет метра над реката. Той подрънкваше нервно с дръжката на алебардата** по лъскавата си броня.

Матю Мейхю, който беше виждал доста по-неприятни неща за тридесетте си години, отколкото стражът би сънувал и в най-трескавите си кошмари, отвърна отегчено:

– Съзирам гордото сърце на най-великата нация на земята. Виждам един град, сигурен и защитен от стените си, където кралицата може да спи спокойно.

– Не... Там! – стражът посочи припряно, а лицето му бе в сянка под върха на железния шлем.

* White Tower – централната кула на Лондонския Тауър. – Б.р.

** Алебарда – оръжие, наподобяващо копие със секира вместо връх. – Б.п.

– Някакъв лодкар е претърпял бедствие – въздъхна Матю.

Стражите на Тауър го приемаха за човек много над техния ранг и неговата дума тежеше на мястото си. Никой не беше съвсем сигурен каква точно беше ролята му тук. Документите му обаче бяха подписани от самия главен секретар, сър Франсис Уолсингъм, и когато Мейхю каже нещо, той говореше с авторитета на кралския Таен съвет*, следователно с авторитета на самата кралица.

И тъй като търпението му, подобно на ръста, беше твърде оскъдно, стражите се бяха научили, че трябва да се отнасят към Мейхю с внимание. По същия начин считаха за необходимо да се изказват ласкаво за изисканите му дворцови одежди, понеже той изпитваше наслада да се перчи досущ като паун.

По високото му и натруфено жабо имаше около шестстотин дипли и бе колосано така твърдо, за да запази формата си, че Матю едва можеше да движи глава. Жакетът му беше с копчета от скъпоценни камъни и бе модно подплатен на корема, откроявайки се изпод наметалото, стигащо до глезените му – изкусно избродирано с мотиви на еднорози, с кожа около яката и обточено с пурпурна коприна. Брадата му беше перфектно подстригана, оформена в два еднакви върха с дължина един инч и фиксирана с вощък.

Стискайки алебардата, стражът си пое глътка студен въздух в мартенската нощ.

– И фенерът му все още свети на дъното? А другите светлини? И те се движат...

– От течението е.

Стражът поклати глава.

– Това са призраци!

Мейхю изсумтя презрително.

– Ама те съществуват! Самюел Хейл видял майката на кралицата да върви с глава под мишница в параклиса *Сейнт Питър ад Винкула*** . Ами че то Тауър е най-обитаваното от духове мяс-

* Тайният съвет на краля е политически съвет на британския монарх. – Б.п.

** St. Peter ad Vincula (лат.) – *Свети Петър в окови*, кралският параклис в Тауър. – Б.п.

то в Англия! Дватама принцове*, Маргарет Поул и лейди Джейн Грей... виждали са ги там, господин Мейхю. Прокълнати от Бог да бродят по света, след като са срещнали смъртта си.

Мейхю изучаваше бавно движещите се светлини и си представяше, че в дълбокото има риби със свещи, които да ги водят в мрака.

От страх стражът разлюля фенера си толкова необуздано, че диви сенки се разлетяха из кулата.

Закрепвайки фенера, Мейхю каза:

– Когато тази величествена крепост е строена преди петстотин години, крал Уилям е наредил да бъде зидана с хоросан, оме-сен със зверска кръв. Знаеш ли защо е било така?

– Не, не. Аз...

– Достатъчно е да се каже – Мейхю го прекъсна с досада, – че тук си в безопасност от свръхестествена заплаха.

Стражът се поуспокои малко.

– В безопасност, казвате?

– Укрепленията на Англия се градят на нещо повече от каменни стени в защита на хората.

Светлините постепенно промениха посоката си, от центъра на реката към Лондонския Тауър, приютен от древните римски стени, охраняващи източните подстъпи на столицата. Мейхю нямаше как да не го побият тръпки – светлините оформяха стрела, насочена право към него.

– Продължете обиколката – каза той рязко, натъртвайки на думите си, в случай че стражът е забелязал неговата моментна слабост. – Трябва да се убедим, че Тауър е в безопасност от враговете на Англия.

– А затворника, когото трябва да пазите?

– Аз ще се погрижа за него.

Мейхю поднесе ароматизирана кърпичка към носа си, но нищо не можеше да притъпи миризмата на градската нечистотия, която

* В Кървавата кула на Тауър са били затворени и най-вероятно убити двама млади принцове, почти деца, по време на Войната на розите (1455–1485). – Б.п.

вятърът разнасяше. Зловонията от екскрементите от канавките и речните корита; карангията, която месарите изхвърляха нощем във водата, първо кървава, а след това – гниеща, там където попадеше в плитчините; купищата смет от къщите – боклуци, които се натрупваха отново, веднага след като биваха извозвани; всичко това, обвито в слой парлив пушек от евтини въглища, които простолудието използваше, за да се отоплява. Понякога беше непоносимо. Той мразеше да е далеч от кралския двор, където радостите на живота бяха осезаеми, мразеше скуката от текущата си задача, а в конкретния момент мразеше факта, че трябва да е изложен на студа на върха на Бялата кула, когато би трябвало да е вътре, до огъня.

Той хвърли поглед към крепостта. Фенери, наредени по коридорите и пътеките край постове на стражите, препречваха морето от тъмнина. Единственото движение идваше от бавната обиколка на нощната стража.

Лондонският Тауър беше непристъпният символ на Англия. Солиден твърд варовик от графство Кент изграждаше непревземаното сърце на грамадата – Бялата кула, защитена от собствена куртина* и ров, с още една, отдалечена куртина и тринадесет кули, заобикалящи от другата страна вътрешния двор. Имаше и външен двор със стабилни стени, пет кули и три укрепления. Всичко, което беше ценно за нацията, се намираще зад тези стени – кралската корона, съкровищницата, Кралският монетен двор, оръжейната, както и най-опасните затворници на Англия, включително възложения на Мейхю.

Когато слезе по каменните стълби, беше приветстван от усиливащия се звук на тропачи ботуши и светлината на друг фенер. Уилям Озбърн, чието младежко лице и интелигентни сиви очи изглеждаха обезпокоени, беше облечен семпло в кафяво и сиво, със скромно подплатени бричове и наметало, което стигаше до кръста му и покриваше платнен жакет. Твърда, излязла от мода качулка топлеше главата му.

Мейхю се чудеше дали този мъж вече не съжалява, че е заменил

* Военен термин (ост.) – преграда или стена, свързваща две укрепления. – Б.р.

от любов към родината обещаващата си правна кариера за военна служба при кралицата, без да съзнава какво ще бъде поискано от него.

– Какво става? – поинтересува се Мейхю.

– Смут. На Портата на предателите.

Накъдето се отпращаха светлините от реката – помисли си Мейхю.

– Портата е сигурна и добре охранявана, нали? – попита той.

Лицето на Озбърн преbledня на светлината на лампата.

– Има шестима души там, както нареди господарят ни, сър Франсис Уолсингъм.

– И въпреки това?

Гласът на Озбърн потрепна от неувереност:

– Стражите казват, че загражденията се движат от само себе си. Резета се отдръпват без помощта на човешка ръка. Не е ли това, от което винаги сме се опасявали?

Изблъсквайки го с раздразнение, Мейхю му се сопна:

– И двамата знаем, че Тауър е защитен. Хората ни са уплашени като девици.

Но въпреки цялото си презрение към думите на своя колега, Мейхю усети пристягане в гърдите.

Уолсингъм каза, че никога няма да се случи – напомни си той. – *Той каза така на кралицата... на Бъргли...*

Опитвайки се да запази самообладание, той се спусна към двора със заучено безразличие и навлезе в най-вътрешните отделения с Озбърн по петите си. Варосаните в бяло стени на Кулата блестяха под светлината на фенерите.

– Слушай! – лицето на по-младия мъж се озари от блясъка, когато вдигна фенера, за да освети пътя напред.

Тишината и спокойствието на Кулата бяха нарушени от какофония от резове, вой, лай, писъци и пронизителни крясъци. В кралската менажерия лъвовете, леопардите и рисовете се нахвърляха обезумели срещу огражденията.

– Какво ли усещат? – гласът на Озбърн потрепери с раздразнение.

Оглеждайки вътрешния двор за някакви признаци на движение, Мейхю омекна.

– Много добре знаем и двамата. Гробищни сенки. Рогатото семейството на дявола. Самата същина на кошмарите. От каквото се страхуваш най-много, в него се превръщат те.

Озбърн потрепна при думите му.

– Не се ли страхуваш?

– Това е работата, която ни е поверена да вършим – в името на кралицата и родината. Вдигни тревога. И след това трябва да отидем при затворника.

– На оръжие! На оръжие! – викаше Озбърн, докато търчеше с все сила, за да открие командира на бранителите на Тауър, и след няколко мига те тичаха към постовете си. Останал без дъх, Озбърн се върна при Мейхю и заедно започнаха да се взират към портата на куртината, където низ от фенери отблъскваше мрака надалеч.

– Нищо – рече Озбърн, треперейки, а гласът му почти се изгуби сред животинските крясъци.

Мейхю насочи вниманието си към кулата *Сейнт Томас* на външната куртина. Отвъд нея беше реката, а под нея беше водният подстъп, известен като Портата на предателите, през който бяха водени враговете на короната, осъдени на затвор или на смърт. Стражите изчезнаха навътре, но врява не се чу.

Пет минути по-късно облекчението, което изпита Озбърн, беше очевидно.

– Може би сме се объркали, вероятно на прага са били испански шпиони. Нашите хора ще се справят с тях за отрицателно време – той погледна към Мейхю в търсене на подкрепа. – Когато страната е на прага на война, испанските шпиони са навсякъде. Нали?

Един страж се появи от кулата *Сейнт Томас*, спирайки на прага за момент. Мейхю и Озбърн го наблюдаваха с любопитство. Със странна, олюляваща се походка войникът се отпрати с клатушка-не към тях.

– Пиян ли е? – с неодобрение попита Мейхю. – Главата му ще бъде на ешафода до обяд, ако е напуснал поста си.